

Arrest

nr. 152 941 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 141 562 van 23 maart 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. L. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 7 juni 2012 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 8 maart 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 105 101 van 17 juni 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 13 maart 2013 en op 28 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 18 november 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 28 november 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag

1.4. Op 10 december 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 28 oktober 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 26 november 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 169 676.

1.6. Op 16 maart 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waartegen de Raad bij arrest nr. 141 562 van 23 maart 2015 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verwerpt. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

[X] 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 27 :

[X] Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

[X] Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

[X] artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 18/03/2013, 03/07/2013, 13/12/2013).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 07/06/2012 een 1ste asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 08/03/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 13/03/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 17/06/2013. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 28/06/2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft een 2de asielaanvraag op 18/11/2013 ingediend. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing van niet in overwegingname. De beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13qq) werd op 10/12/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 28/10/2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26/11/2014. Deze beslissing is op 16/03/2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 18/03/2013, 03/07/2013, 13/12/2013).

(...)"

1.7. Op 16 maart 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 169 676.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaken met nummers 169 176 en 169 177.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 7, 27, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 7 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt de miskennis van het arrest nr. 2283/12 van 6 juni 2013 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in de zaak Mohammed v. Oostenrijk opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1. Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 7 en artikel 27 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt eveneens verwezen naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet teneinde te motiveren dat geen termijn om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.2.

- 4.2.1. In de bestreden beslissing wordt vooreerst verwezen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”

Deze zinsnede wijst op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Er dient bijgevolg rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen.

Een mogelijke schending van de artikelen van internationale verdragen dient onderzocht te worden.

In casu dreigt een schending van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M. Deze artikelen dienen onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

- 4.2.2.

a) Vooreerst moet opgemerkt worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken het artikel 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, werd ten opzichte van de verzoekende partij een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het betrof in hoofdte van verzoeker een eerste aanvraag en alvorens deze beslissing definitief bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting werd aan verzoeker een eerste bevel tot grondgebied verlaten betekend.

Tegen onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9ter, dd. 26/11/2014 is nog een annulatieberoep hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980. De onontvankelijkheidsbeslissing is bijgevolg nog niet definitief.

Dit verzoek tot nietigverklaring is echter een niet schorsende procedure.

De in casu bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies). Opnieuw heeft de beroepsprocedure, ingeleid via huidig verzoekschrift, geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van voornoemde beroepsprocedures en vooral de huidige procedure tot vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, doen vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel.

Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten ten uitvoering kan brengen, zonder het resultaat van de annulatieprocedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoekende partij in de huidige beroepsprocedure, in samenlezing met het verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aan dat het artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissing.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

“(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an “arguable complaint” under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States’ obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant’s complaint; however, the remedy required by Article 13 must be “effective” in practice as well as in law (see *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000 - XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the “effectiveness” of a “remedy” within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the “authority” referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007 - V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakıcı v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999 - IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000 - VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003 - X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005 - III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Batı and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004 - IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Čonka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002 - I; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134).”

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

“85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having – at the relevant time – an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention.”

Dat de verzoekende partij een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft. De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat aan de verzoekende partij geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hem het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 0 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekende partij een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt hem geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Pakistan.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

- 4.2.3.

4.2.3.1. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

"... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

4.2.3.2. Het is niet omdat DVZ meent dat zij in een ontvankelijkheidsbeslissing reeds de gezondheidstoestand van verzoeker effectief zou beoordeeld hebben, dat zij hiermee geen rekening dient te houden bij het nemen van de beslissing tot verwijdering grondgebied.

Bij de beslissing tot verwijdering had de Dienst Vreemdelingenzaken effectief moeten nagaan of er geen schending van artikel 3 EVRM dreigde en hieromtrent ook moten motiveren.

Dit is niet gebeurd.

a) In casu is er een effectieve schending van artikel 3 EVRM.

In Pakistan zal de verzoekende partij geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Pakistan is de gezondheidszorg beperkt en niet voor één ieder toegankelijk.

Meer nog verzoeker blijkt volgens de medische attesten te lijden aan TBC letsels. De behandelende geneesheer stelt duidelijk dat verdere behandeling noodzakelijk is teneinde te verhinderen dat de TBC zou worden gereactiveerd. Een goede opvolging van de TVC door een longarts is nodig. (zie stuk 4)

Dit is in in Pakistan helemaal niet voorhanden. (zie stuk 7)

In tegendeel.

Volgens de WHO is Pakistan het 5de land met de hoogste graad van TBC-besmettingen. Maar liefst 61 procent van de TBC-besmettingen van het Midden-Oosten vinden plaats in Pakistan.

Elk jaar zijn er maar liefst 420000 nieuwe besmettingen.

In 2012 stierven in Pakistan maar liefst 62000 mensen aan de ziekte.

TBC heeft varianten die resistent zijn tegen de meest effectieve TVC-medicatie. In Pakistan zijn er maar liefst 620000 van deze vastgesteld in 2011. Hierbij vormen Pakistan het 4de hoogst gerankte land waar de zwaarste variant van TBC zich voordoet.

Nu verzoeker reeds TBC heeft gehad, wordt het risico om opnieuw besmet te worden excessief hoog bij terugkeer naar Pakistan.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

b) In de bestreden beslissing wordt de ernst van de medische problematiek van de verzoekende partij genegeerd.

Nergens in de beslissing wordt de gezondheidstoestand van verzoeker in rekening gebracht.

Ook voor de aanhouding op zichzelf wordt verzoeker zijn gezondheidstoestand niet in aanmerking genomen. Het opgesloten zitten in een gesloten centrum is zeker niet bevorderlijk voor de reeds preciaire gezondheidstoestand van verzoeker.

Dit wordt gestaafd door het feit dat verzoeker gehospitaliseerd werd gedurende zijn detentie.

c) De aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dd. 28/10/2014 en het hiermee verwant beroep werden nog niet definitief beslecht en in de bestreden beslissing werd geen vermelding van de medische problematiek van verweerd.

De verwerende partij schendt bijgevolg de formele motiveringsplicht die haar wordt opgelegd door zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In Pakistan zal de verzoeker geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Pakistan is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

Indien de verzoeker het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar zijn land van herkomst, loopt de verzoeker het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt effectief geschonden te worden.

- 4.2.4. Tot slot dient herhaald dat de schending van artikel 13 E.V.R.M. hier excessief is

Immers betreft het voor verzoeker een eerste aanvraag 9ter Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard.

Nooit werd verzoeker zijn medische toestand volledig beoordeeld. Nooit werd verzoeker zijn medische toestand 1 maal volledig ten gronde beoordeeld.

Nooit kon verzoeker een effectief rechtsmiddel uitzetten.

Nooit kon verzoeker duiden waarom de arts-adviseur zijn gezondheidstoestand niet heeft beoordeeld op alle elementen eigen aan verzoekers dossier.

4.3. Naast de boven gestelde bepalingen, dient ook gewezen te worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(eigen onderlijning)

Uit deze bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie en meer specifiek met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

In casu is dit niet gebeurd. (zie supra)

Verzoeker heeft wel degelijk een ernstige gezondheidsproblematiek.

De gezondheidstoestand van verzoeker is dermate slecht dat verzoeker zelfs gedurende zijn detentie gehospitaliseerd moest worden.

Verzoeker heeft reeds van voor zijn detentie gezondheidsproblemen. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering diende verzoeker dan ook onmiddellijk een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Immers is detentie voor verzoeker zijn gezondheid niet optimaal. Dit wordt ook bewezen door het feit dat verzoeker vlak na zijn aanhouding diende gehospitaliseerd te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken, was in tegenstelling tot de raadsman van verzoeker, op de hoogte van deze opname en deelde dit toch niet mee aan de Raad gedurende de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er is in hoofdte van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook sprake van machtsmisbruik. Zij diende open kaart te spelen en de Raad in te lichten over alle elementen eigen aan het dossier, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een redelijke en goed onderbouwde beslissing kon nemen die gebaseerd is op alle feitelijke elementen aan het dossier en niet enkel de elementen die in het voordeel spreken van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit is evident in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur.

4.4.

- 4.4.1. De andere bepalingen waarnaar verwezen wordt in de beslissing stellen het volgende:

Art. 74/14 §3.

“ Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering “

Artikel 27 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, kunnen met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd”

...

§3 De in §§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen onverminderd de bepalingen van Titel III quater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast te dien einde worden opgesloten, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.”

(eigen markering)

De Dienst Vreemdelingenzaken kan opteren voor een andere termijn en kan opteren voor een gedwongen terugleiding naar de grens en opsluiting, doch dit is geen verplichting.

Het nemen van de beslissing tot opsluiting en het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten en de gedwongen terugleiding behoort aldus tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze discretionaire bevoegdheid wordt beperkt door een uitgebreide en afdoende motivatieplicht.

Dat in casu louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel en het gegeven dat de verzoeker eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd, doch het loutere gegeven dat de verzoeker zich in de situatie zoals bepaald in het betreffende wetsartikel bevindt, is geen voldoende motivering teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken.

In de door de wet bepaalde gevallen kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen.

Zo de verzoeker zich bevindt in een dergelijk geval, dient de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomend te motiveren waarom in casu geopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

- 4.4.2. Des te meer nu er pas kan overgegaan worden tot opsluiting indien geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

In casu zijn er oneindig veel mogelijkheden.

Verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker heeft nooit enige veroordeling opgelopen, heeft zich steeds gedragen zoals van een goede huisvader kan verwacht worden.

Er waren verschillende doeltreffende maatregelen die konden ingeroepen worden en beter aansloten bij de gezondheidstoestand van verzoeker.

Echter heeft de Dienst Vreemdelingenzaken nooit een andere maatregel overwogen of gemotiveerd waarom ze deze niet heeft overwogen.

Dit is in strijd met het motiveringsplicht, des te meer nu blijkt dat de gezondheidssituatie van verzoeker geen detentie toeliet.

Verzoeker diende vanwege gedurende zijn detentie gehospitaliseerd te worden. Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van de medische problematiek van verzoeker en zijn opname in het ziekenhuis, liet zij na om de Raad voor Vreemdelingen betwistingen hiervan op de hoogte te stellen.

Enkel nu er een eminente verwijderingsmaatregel dreigde voor verzoeker en de Dienst Vreemdelingenzaken totaal geen rekening hield met verzoeker zijn gezondheidssituatie, zag verzoeker geen andere uitweg dan zich te onttrekken om zo zijn gezondheid veilig te stellen en met zijn reeds precare gezondheidstoestand niet te hypothekeren.

4.5. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verwerende partij de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe strekt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat de naleving van het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men zich, op grond van de opgegeven motieven, niet tevergeefs afvraagt, hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men staat voor een onredelijke beslissing, zoals in casu het geval is, indien men ook na grondige lectuur en onderzoek van de motieven, nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt, of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partij rekening heeft gehouden, namelijk de medische en humanitaire aspecten.

Dat de bestreden beslissing zelfs manifest in strijd is met artikel 8 E.V.R.M. en artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie Dat wegens miskennen van deze verdragsbepalingen alleen al, tot onzorgvuldigheid en onredelijkheid kan besloten worden.

De bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – bijlage 13septies, dient vernietigd te worden.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van de artikelen 7, 27 §1, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel en verwijst naar het arrest van het EHRM Mohammed t/Oostenrijk van 6 juni 2013.

Hij betoogt dat er conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening moest worden gehouden met zijn gezondheidstoestand, wat in casu niet gebeurd is. Hij stelt dat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, nog niet definitief is daar er een beroepsprocedure werd ingeleid en nog hangende is. Het ontbreken van een schorsende werking zou vragen doen reizen omtrent het effectief rechtsmiddel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou voordien reeds geoordeeld hebben dat artikel 3 EVRM dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in het uitwijzingsbevel. Hij vervolgt dat hij lijdt aan TBC letsels, waarvoor verdere behandeling noodzakelijk is. Een goede opvolging van de TBC door een longarts zou nodig zijn en dit

zou in Pakistan niet voorhanden zijn. Hij betoogt dat hij te goeder trouw de verschillende verblijfsprocedures heeft gevoegd en dat hij geen weet heeft van bevelen om het grondgebied te verlaten. Ook te goeder trouw zou hij een verblijfsprocedure bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Volgens hem diende bijkomend gemotiveerd te worden waarom afgeweken werd van de termijn om het grondgebied te verlaten. Hij verwijt de verwerende partij niet gemotiveerd te hebben omtrent de detentiemaatregel.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers kritiek hoofdzakelijk gericht is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 26 november 2014 die thans niet het voorwerp uitmaakt van huidige vordering, waardoor de kritiek, die niet gericht is tegen de bestreden beslissing zelf, onontvankelijk is.

De medische regularisatieaanvraag werd reeds beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 26 november 2014 en in de onontvankelijkheidsbeslissing van 26 november 2014. De ambtenaar-geneesheer oordeelde in zijn advies dat de sinusitis inmiddels afdoende heelkundig behandeld werd. Aangaande de sequellen van een doorgemaakte TBC op 16-jarige leeftijd stelde de ambtenaar-geneesheer dat uit recent onderzoek is gebleken dat deze TBC destijds afdoende is behandeld, er momenteel geen sprake is van een actieve tuberculose en er uiteraard niet moet behandeld worden. Aangaande de hemoptoe gaf de ambtenaar-geneesheer aan dat uit het dossier blijkt dat deze een onschuldige origine heeft. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 10 maart 2014, bij arrest nr. 120.335, onder meer wat volgt:

“Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.”

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er, bij het nemen van de thans bestreden beslissing, geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand. Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet houdt geen formele motiveringsplicht in.

Het loutere feit dat tegen de onontvankelijkheidsbeslissing nog een termijn openstaat om een beroep tot nietigverklaring in te dienen, dat overigens geen schorsende werking heeft, verhindert de verwerende partij geenszins om, gelet op het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, de thans bestreden beslissing te nemen. De kritiek die gericht is tegen het feit dat een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen een beslissing waarbij een medische regularisatieaanvraag wordt verworpen, is gericht tegen de wettelijke bepaling, waarbij dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in toepassing van art. 39/2 §2 Vreemdelingenwet enkel uitspraak kan doen, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekster opgeworpen schending. Verzoekers kritiek is derhalve niet dienstig.

De verwijzing van verzoeker naar twee algemene rapporten die hij bij zijn verzoekschrift voegt, doen geen afbreuk aan de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer, die oordeelde dat er geen behandeling nodig is in het land van herkomst.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat er geen bevelen werden genomen om het grondgebied te verlaten, nu hij enerzijds sinds zijn aankomst in België en vanaf het indienen van zijn eerste asielaanvraag nooit in het bezit is geweest van een verblijfsrecht en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten duidelijk blijken uit het administratief dossier.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het UDN-arrest met nr. 141.562 van 23 maart 2015 onder meer wat volgt:

“Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat zijn medische problematiek wordt “genegeerd” of dat “nergens” zijn gezondheidstoestand in rekening wordt gebracht.(...)”

Hieruit blijkt prima facie dat verzoeker die heden 31 jaar oud is, in het verleden afdoende behandeld is geweest voor TBC en dat dit heden geen behandeling behoeft. Verzoekers betoog dat hij geen medische opvolging in Pakistan kan krijgen voor zijn TBC letsels, en dat een goede opvolging van een longarts nodig is, waarbij op dit punt verwezen wordt naar een stuk gevoegd bij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die ondertussen beoordeeld werd, kan aan de voormelde medische beoordeling gedaan door de arts-adviseur geen afbreuk doen, evenmin als zijn verwijzing naar algemene informatie over tuberculose in Pakistan, dat hij voegt bij zijn verzoekschrift. Verzoeker is van oordeel dat aangezien hij reeds TBC heeft gehad, het risico om opnieuw besmet te geraken excessief hoog ligt bij terugkeer, waardoor artikel 3 EVRM wordt geschonden, maar hij toont dit niet aan met medische attesten en zelfs als dit zo mocht zijn, toont verzoeker met de verwijzing naar algemene informatie over TBC in Pakistan niet aan dat hij dan gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken geen afdoende behandeling kan krijgen in zijn land van oorsprong zoals hij het destijds als 16-jarige ook mocht ontvangen.(...)”

Verder stelde de Raad wat volgt:

“(...) maar de Raad ziet niet in welke andere motieven verzoeker nog verwacht dan degene die kunnen gelezen worden in de bestreden beslissing, namelijk de verwijzing naar artikel 27 §1, van de Vreemdelingenwet dat handelt over een beslissing tot terugleiding die kan getroffen worden indien een vreemdeling geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de gestelde termijn, tezamen gelezen met de feitelijke motieven die ook gelden voor de toepassing van artikel 74/14 (...).”

Verzoeker toont verder geenszins aan zich te bevinden in een gelijkaardige situatie zoals deze die zich voordoet in het arrest van het EHRM Mohammed t/Oostenrijk van 6 juni 2013.

Verzoekers kritiek gericht tegen de vrijheidsberovende maatregel is onontvankelijk daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform artikel 71 van de vreemdelingenwet hieromtrent geen bevoegdheid heeft.

Het middel is ongegrond.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 48 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, 27 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”* en dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 18/03/2013, 03/07/2013, 13/12/2013)”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoeker voert weliswaar aan dat *“louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel en het gegeven dat de verzoeker eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd”* en dat dit *“geen voldoende motivering (is) teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken”*, doch de Raad ziet niet in welke andere motieven de verzoeker nog verwacht dan degene die kunnen gelezen worden in de bestreden beslissing, met name de verwijzing naar artikel 27, § 1, van de Vreemdelingenwet dat handelt over een beslissing tot terugleiding die kan worden getroffen indien een vreemdeling binnen de gestelde termijn geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, tesamen gelezen met de feitelijke motieven die ook gelden voor de toepassing van artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, met name dat de verzoeker *“geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 18/03/2013, 03/07/2013, 13/12/2013)”*.

Voor zover de verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geen vermelding bevat van zijn medische problematiek, wordt opgemerkt dat in de tekst van artikel 3 van het EVRM geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor de verwerende partij kan worden gelezen. Bovendien heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voorafgaand aan het geven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) reeds een beslissing genomen waarbij op gemotiveerde wijze, en dit aan de hand van een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer, werd vastgesteld dat *“kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”*, zodat hij niet in het daaropvolgende bevel alsnog hieromtrent diende te motiveren.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt voorts dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

4.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de artikelen 7, 27, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

4.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen hangt de verzoeker de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM op aan zijn TBC-letsels die hem er toe hebben gebracht om op 28 oktober 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Deze aanvraag werd evenwel op 26 november 2014 in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 26 november 2014 blijkt dat de verzoeker kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Met betrekking tot de TBC-letsels werd in voornoemd medisch advies gesteld dat er *“bij recent onderzoek is gebleken dat deze TBC destijds afdoende is behandeld, er momenteel geen sprake is van een actieve tuberculose en er uiteraard niet moet behandeld worden”*. In het arrest nr. 152 939 van 21 september 2015 oordeelde de Raad dat de verzoeker noch een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en wordt het

beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 26 november 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, verworpen. De verzoeker werpt thans met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM geen andere argumenten op dan degene die hij heeft aangevoerd in zijn beroep dat heeft geleid tot voornoemd arrest van de Raad. Bijgevolg maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst *“het risico (loopt) bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen”*.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.3.2. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Bovendien uit de verzoeker met deze grief in wezen een kritiek op de wet – die geen schorsende werking verleent aan een annulatieberoep tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – doch een dergelijke kritiek kan niet in aanmerking worden genomen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359). Met zijn betoog dat gelet op het arrest Mohammed v. Oostenrijk van het EHRM huidige beroep schorsende werking zou moeten hebben, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zelf dit arrest zou miskennen.

Een schending van artikel 13 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.3.3. Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Te dezen wordt met de bestreden beslissing in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven omdat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”*. De verzoeker betwist deze feitelijke vaststelling niet. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat de verzoeker geen schending aan toont van *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Bijgevolg kan een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

4.3.3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen is het bestreden bevel genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die de verzoeker op 28 oktober 2014 had ingediend, onontvankelijk werd verklaard. Zowel de beslissing van 26 november 2014 waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard als het medisch advies van de arts-adviseur van 26 november 2014 waarop de beslissing van 26 november 2014 is gesteund, bevinden zich in het administratief dossier. De verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn gezondheidstoestand.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De verzoeker kan *in casu* dan ook niet dienstig aanvoeren dat er in hoofde van de verwerende partij sprake is van machtsmisbruik doordat zij gedurende de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid – en dus na het nemen van de bestreden beslissing – op de hoogte was van zijn hospitalisatie gedurende zijn detentie, doch dit gegeven niet aan de Raad had meegedeeld. Ten overvloede en in zoverre de kritiek van de verzoeker gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, wordt gewezen op wat hierover *supra* onder punt 3 van dit arrest wordt gesteld.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.3.5. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:
(...)
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
(...)”*

Artikel 27 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, kunnen met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
(...)”*

Te dezen heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing genomen in toepassing van voornoemde bepalingen omdat de verzoeker *“geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 18/03/2013, 03/07/2013, 13/12/2013)”*. Gelet op het gegeven dat de verzoeker deze feiten niet betwist en dat hij zelf aangeeft dat de gemachtigde in toepassing van deze bepalingen kan afwijken van de termijn van dertig dagen, toont hij niet aan dat deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden zijn. Door er louter op te wijzen dat de gemachtigde ter zake een discretionaire bevoegdheid heeft, zonder concrete gegevens aan te brengen die kunnen nopen tot het toekennen van een bepaalde termijn om het grondgebied te verlaten, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om daartoe geen termijn toe te kennen.

In zoverre de verzoeker de schending van deze bepalingen situeert in het kader van zijn opsluiting, wordt gewezen op wat hierover *supra* onder het punt 3 wordt gesteld.

Een schending van de artikelen 27 en 74/14 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de artikelen 27, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De verzoeker laat weliswaar gelden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij met de *“humanitaire aspecten”* van het dossier rekening heeft gehouden, doch hij preciseert deze aspecten niet. Het komt de Raad niet toe dit te gaan invullen ten behoeve van de verzoeker. Uit het voorgaande blijkt verder genoegzaam dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met de

medische aspecten van verzoekers situatie. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN